

на голѣми стада еленитѣ гиздаво, съ гордѣ и величественѣ изгледѣ се разхождатѣ, като въ своя разкошна градина... А ония разклонени рокове, що стройно кичатѣ еленъовата глава, не сѣ ли истинска корона, достойна за величието на горский царь?...

А красивата женска — наречена кошута, съ ония мили и хубави очи, съ оная стройна снага, съ тънкитѣ си крачка и лѣскава козина, съ своята кротость и доброта... — не прѣдставлява ли сѣщинека царкиня верѣдѣ пѣнливитѣ горски ручаи и шумѣщи джбрави? !..

— Два часа прѣди зори ний станахме. „Добрѣ пазете тишина“, посвѣтѣва ни искусниятѣ ловецѣ — помакѣтъ ага Дурмушѣ. „Рогачѣтъ ходи бавно, кога е спокоенѣ; но уплашенѣ ли е, той бѣга съ голѣма бързина. Той прави чудни скокове и прѣскача най голѣмитѣ прѣчки по пѣтя си: той може да прѣплува голѣми рѣки, езера, даже и малки морски гърла, ако види, че е въ опасность. Рогачѣтъ надушва ловецѣтъ отѣ 500 метра расстояние и отѣ сѣщата далечина различава и най слабия шумѣ...“ Туй ни разказа другѣ сѣщо тѣй опитенѣ ловецѣ.

— Въ туй врѣме единѣ силенѣ ревѣ, приличенѣ на биково мучение, заглуши цѣлата околность. Това бѣше гласѣтъ на старѣ уединенѣ скиталецѣ — еленѣ, който сега извиква другари, равни по мѣжество и сила, ала не да зиживѣятѣ братски, а да измѣрятѣ своитѣ сили на *юнашка борба*.